

Krisztus és a kovács

Hol vót, hol nem vót, vót egy kovács. Hát nem vót gyerekik se, meg soká' vót kovács abba' a faluba', oszt egyszer gyött hozzá egy fiatal, jelentkezett nála, hogy ő szeretne tanúnyi inasnak. De az az Isten vót, a földön járt a Jóisten. Azt mondja:

– Lehet róla szó! De fiam, itt – aszongya – jó messze van az erdő, itt szenet kell járnai minden második nap égetnyi. De akkor beosszuk majd. Egy nap te mégy, másik nap meg én. Tudsz-e má' lovat vasalnyi?
– Tudok! – aszongya, de ő nem úgy vasalt, mind a rendes kovács.

Hát mindegy. No, aszongya:

– Gyere, memmutatom az erdőt!

Memmutatta neki, hogy hogy kell égetnyi a szenet. No, jó' van, hazagyöttek... csak a kovácsnak a' vót a feltűnő, hogy ennyi nem akart.

– No, te maradsz itthon vasalnyi, ha má' tudsz vasalnyi – aszongya – én me' menek szenet égetnyi!

Jó' van. Hát hozzák má' a parasztok a lovakot vasalnyi. Ő me' fogta, elvágta a lábát a csülkibe', mind a kettőt, bevitte a műhelybe, ott vasalta be. Hát igaz-e a ló má' fédöglésbe' vót, mentek a parasztok, hogy agyonverik őt. No, mire összezúdult a falu, me' mit tudom én, hazagyött a kovács.

– Jaj, gyerek, hát micsinátá' te?! Hát vasalnyi nem így kell!

– Hát hogy?

– No, majd megá', mettanítolak én téged! – aszongya.

Hát igaz-e agyon akarták a kovácsot vernyi, hogy ilyen inast fogott ő föl. No, a gyerek mevvasalta mind a kettőt bent a műhelybe', vitte ki, odanyomta: kész! A kovács meg a parasztok nagyot néztek. A ló felállott.

– Semmi baj, vihetyik, kérem, haza!

Azt mondja a kovács, hogy:

– Hol tanútd te ezt?

– Hát ne törődj te avval – aszongya –, de én így szoktam vasalnyi!

No, jó' van. A gyerek egyszer csak aszondta, hogy megyen el. A kovács nem akarta sehogy se engednyi, annyira messzerette a gyereket.

– Hova menné'?

– Nekem mennyi kell! – aszongya.

Azt mondja neki a kovács:

– Akárhova mégy, én mindenütt menek veled!

– Velem nem gyöhet! – aszongya. – Oda nem gyöhet, ahova én menek! Nem kell nekem semmi fizetés azé’, amíg itt vótam, de oda nem gyöhet, ahova én menek. Énnekem menni kell!

Össze is szedte magát, ment. De a kovács ment vele, hogy ő nem hagyja. Csak rimánkodott neki:

– Hát itt hagyod a feleségedet?

Nem bánja ő, de akkor is vele megy. Hát ment is vele egy darabon. Gondolkozott a Jóisten, hogy micsináljon vele. Hát gyött az aratás. Bementek ők valami nagy úrho’, oszt felvállaltak egy nagy tábla búzát, hogy ők learassák, rendbehozzák – hogy a kovácsnak had legyen pézi, ha hazamegy. Kiment az úr, kivitte őket memmutatnyi, hogy hol van a tábla, ott csinátak ők egy kis gulyibát. Hát kaszát, ezt-azt adtak nekik, de nekik nem kellett. Lefeküdtek a gulyibába. Aludt a kovács, a Jóisten me’ fel vót. Ránézett a táblára: cakkom-pakk vót! Felkelt a kovács – de má’ akkor ott vót a reggeli. Ett a kovács. Aszongya:

– Te nem eszel?

– Nekem nem kell, én má’ ettem – aszongya.

– No, hát te micsinátá’?

– Hát learattam! – aszongya. – Fel is szedtem a markot, össze is raktam csomóba. Gyere, bemenönk pézé’ az úrho’, hogy fizessenek ki, oszt majd te elmégy haza.

Hogy ő nem megy haza, ő vele lesz. De muszaj lesz. Bementek az úrho’, kiment, mennézte, hogy rendbe’ van minden, ki is fizette őket. A Jóisten oda’ dta a pézt a kovácsnak:

– Tedd el, mer’ neked e’ majd kell otthon!

Hogy ő haza nem megy. Hát az Isten elindút, ő ment vele - nem tudta visszahajtanyi. Annyira-annyira, hogy mentek ők erdőke-be-mezőkbe’, a földön mindenütt, de má’ a Jóisten is sajnáta őt nagyon. Egyszer oszt megállottak, éccaka vót, oszt egy nagy kötel nyúltott le az égbó’. A Jóisten meffogta, hogy megy fel rajta. A kovács is belekapaszzkodott, hogy ő is megyen. Ő nem hagyja... A Jóisten csak ellökte onnan, hogy: ne, ne – de ő csak fogta. Úgyhogy mind a kettőjüket felhúzták. A Jóisten felvitte őt magával. Úgyhogy mé’ mai napig élnek, ha meg nem haltak.